RIHTIM

Sanat

Rıhtım
KOLEKTİF

KASIM 2025

SAYI - 1

PAPİRÜS

12 Ekim tarihinde Sefa Anka ve Gülce Seher tarafından ortak hazırlanan şiir kitabı "Papirüs" Rıhtım Kolektif Yayınlarının blog sayfasında yayımlanmıştır. Özenle seçilmiş şiirlerle dolu bu antolojiyi, bir kere okuyup bırakamayacağınızı garanti eder ve keyifli okumalar dileriz :)

- Reklam -

Rıhtım Sanat

Sayı – 1 / Kasım 2025

Sahibi: Rıhtım Kolektif Yayınları
Genel Yayın Yönetmeni: Sefa Anka
Yazı İşleri Müdürü: Gülce Sevim Seher

İÇİNDEKİLER

10 KASIM ATATÜRK'Ü ANMA KÖŞESİ / 1
GÖRÜLMEDEN VAR OLMAK / 2 / Gülce Sevim Seher / Deneme
SEFERDE, SEHERDE, DELİ SAÇMASI / 3 / Pertev Şener / Şiir
BAĞLIYIZ AMA YALNIZIZ / 3 / Sevinç Kınalı / Deneme
SA-LUTE! / 4 / Cevdet İlker / Şiir
YAZAR ALİ AYÇİL İLE MÜLAKAT / 5 / Sefa Anka / Mülakat
BİR DE BENİM GÖZÜMDEN SEN / 9 / Nermin Demet / Şiir
TABLO / 9 / Rauf Fazıl Reçber / Öykü
AMANTES, AMENTES! / 12 / Açelya Güney / Şiir
PASLI FRANK / 13 / Sefa Anka / Piyes
BİR PAPATYAYI SUÇLADIM / 17 / Zeliha Kızılkaya / Şiir

***

Rıhtım Sanat, Kasım 2025 - Sayı 1, Rıhtım Kolektif Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Genel Yayın Yönetmeni Sefa Anka'dır. İletişim: akdogan-yt@outlook.com
. Bağımsız Sanat Dergisi olarak İstanbul (Anadolu)'da yayımlanmaktadır. *Bu dergide yer alan tüm yazı, şiir, deneme, eleştiri, görsel ve çeviri çalışmalarının telif hakları yazarlara ve Rıhtım Sanat Dergisi'ne aittir. İzinsiz olarak kopyalanamaz, çoğaltılamaz, alıntılanamaz veya dijital ortamlarda paylaşılamaz. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar, bilimsel, sanatsal ve kültürel amaçlarla, etik sınırlar içinde serbesttir.* *Dergide yayımlanan tüm yazıların içerik, düşünce ve imla sorumluluğu yazarlarına aittir. Rıhtım Sanat, yayımlanan metinlerdeki fikir ve görüşlerin sorumluluğunu üstlenmez; bu fikirler yalnızca yazarlarının kendilerine aittir. Dergi, bağımsız sanat üretimini, özgür düşünceyi ve kolektif yaratıcılığı savunur; her sayısında farklı bakış açılarını bir araya getirmeyi amaçlar.*

Sefa Anka & Gülce Seher

1881-193∞

Büyük Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün aramızdan ayrılışının seksen yedinci yıl dönümünde, Rıhtım Sanat Dergisi ve Rıhtım Kolektif Yayınları olarak ilk sayımıza ufak bir anma köşesi ile başlamak istedik. Bu yıl onun aramızdan ayrılışı uğruna huzurlarınıza iki şiir takdim etmekteyiz.

Ruhun şad olsun "Koca Türk"

Rıhtım
KOLEKTİF

- 10 Kasım Atatürk'ü Anma Köşesi -

***

GÜLCE SEVİM SEHER'den

Bak sen gittin, ama fikirlerin burada,
Toprağın her tanesinde, göğün her nefesinde.
Bir ulus büyüdü senin çizdiğin yolda,
Ve her adımımız
senin izinden.

Kim unutturmak isterse, bilsin:"Ey Türk Gençliği" ile başlayan söz,bir vedayla bitmez.

Adını silmeye çalışan kalemler çok,
Mademki Hainlerin ezberinde senin ismin yok,
Biz büyüdük, ezber değil,
Gerçekleri okuyarak
Öğrendik seni.

Kim ne derse desin,
Kim bastırmaya çalışırsa çalışsın,
Bu milletin kalbi
seninle çarpıyor!

Kalemler kırılabilir,
kitaplar yanabilir,
sayfalar yırtılabilir,
Ama fikirler ölümsüzdür,
Unutulmaz!
Senin çizdiğin yol hâlâ önümüzde,
Ve biz o yolu takip edeceğiz,
Dimdik!

Her 10 Kasım, sadece hatırlamak değil,
Bir ulusun kalbini dinlemek,
Düşünmek,
Anlamak,
Ve ***yaşatmak*** *demektir.*

~~HH~~

***

SEFA ANKA'dan

Seksen Yıl;
Hangi kadının ardından ağlanır?
Hangi takıma gönül verilir?
Hangi kitap yılda bir okunur?
Hangi zengin adam zengin,
Hangi fakir adam fakir kalır?
Hangi sular kurur,
Hangi pınarlar çağlar?
Hangi devrim,
Hangi şenlik olur?
Hangi boyunlar düşer,
Hangi taçlar kafalardan iner?
Yine Hangi taçları kim takar,
Hangi kabirde kim yatar?
Bir tek senin kabrinin yeri en berrak,
Bir tek senin kabrin aynı anda aynı yüreklerde.

İnsan, insan kaldıkça *yaşayacaksın,*
Bugün bu havayı soluyacaksın.
Postmodern dünyada,
Barok dünyada,
Meşalecilerin,
Yedi Güzel'in,
Birinci ve,
İkinci Yeni'nin,
Ve alayının birden belirdiği,
Eserin Cumhuriyetin,
Ve devamının süregeldiği dünyada,
Dedim ya,
İnsan, insan kaldıkça,
İlelebet payidar olan Cumhuriyet oldukça,

Aynı havayı,
Soluyacağız aynı anda!

~~III~~

***

"Saygı ve özlemle

yad ediyoruz..."

~ Rıhtım Sanat

***

Görülmeden Var Olmak

Gülce Sevim Seher

Bu toplumda genç bir kız olmak, bazen var olup da yok sayılmaktır.
Görürler ama dinlemezler. Konuşursun, susturulursun. Gülersin, “fazla dikkat çekme” derler.
Susarsın, “neden bu kadar içine kapanıksın?” diye sorarlar.
Ne yapsan eksik, ne yapsan yanlış olur. Çünkü ölçüyü sen değil, başkaları belirlemiştir.

Kız olmak; adımlarını tartarak atmak, geceleri yalnız yürümemek, “bir şey olmasın” diye bin defa arkanı dönüp bakmaktır.
Ve bütün bunlara rağmen, hâlâ güçlü kalmaya çalışmaktır.
Toplum senden her şeyi bekler: zarif ol, sabırlı ol, sessiz ol, mütevazı ol… Ama ne olur biliyor musun? Sen bütün bunları yaparken, kendi sesin yavaş yavaş kaybolur.
Bir süre sonra fark edersin: sen değil, senden beklenen biri yaşıyor hayatında.

Her kız çocuğu içinde bir ateşle doğar — üretmek, başarmak, sevilmek, özgür olmak ister.
Ama büyüdükçe o ateşi söndürmeye çalışan eller çoğalır.
“Kadın dediğin şöyle olmalı”, “öyle giyinme”, “çok konuşma”, “fazla iddialı olma” derler.
Kısacası, senden bir insan değil; bir kalıp, bir gölge isterler.
Ve sen, o gölgeden çıkmaya çalıştıkça, toplum seni karanlıkla suçlar.

Ama artık susmak yok.
Yeni bir kuşak geliyor, susturulmak yerine sorgulayan, korkmak yerine direnen bir kuşak.
Kız çocukları artık özür dilemeden gülüyor, çekinmeden konuşuyor, hayallerinden utanmıyor.
Çünkü biz biliyoruz: sessizlik itaat değil, yok oluş getirir.
Ve biz yok olmayacağız.

Toplum anlamalı: kadınları susturarak huzur değil, çürüme yaratıyor.
Bir kadının hayalini küçümsemek, geleceğin ışığını söndürmektir.
Belki sadece eşitlik istemiyoruz; saygı, güven ve özgürlük istiyoruz.
Çünkü özgür olmayan bir kadının yaşadığı yerde, aslında hiçbir insan tam anlamıyla özgür değildir.

~~III~~

***

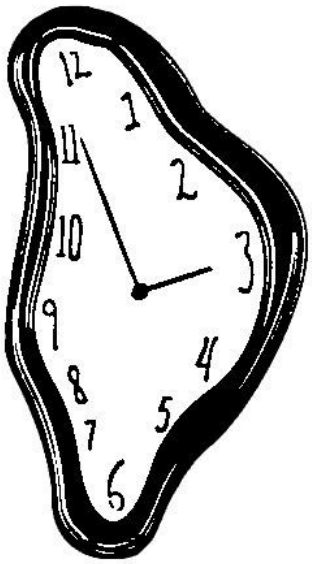

Seferler,
Seherde,
Deli Saçması?

Pertev Şener

Vous S'il Plait'e,
Fransızca demeyecek bir adam lazım bize.
Can Yücel'i diriltemeyeceğimizden mütevellit,
Yanına yılan düşünce denize sarılan birini,
Şamdanlarla arayacağız.
Bu yolda amanın!
Tezekten farkı olmayacak yazılarımızın.
Sevişmek kadar bile ciddi değil artık,
Ulan şu yüzyılın bile çivisi çıkmış.
Ne hengamelerle,
Kafa bırakmıyorlar herifte;

> *"Madem ki yok ne işimiz, ne gücümüz,*
> *Ferhat, Mecnun, Kerem ve bir milyon havarisini*
> *Keriz oğlu keriz ilan ediyoruz!"*

~~III~~

***

Bağlıyız ama Yalnızız

Sevinç Kınalı

Teknoloji…

Bir zamanlar insanları birleştirmek için ortaya çıktı, ama garip bir şekilde hepimizi birbirimizden uzaklaştırdı. Artık konuşmadan iletişim kurabiliyoruz, yüz yüze gelmeden "nasılsın" diyebiliyoruz. Peki bu kadar bağlantının içinde neden bu kadar yalnızız?

Sabah gözümüzü açtığımız anda elimiz telefonda. Kim ne paylaşmış, kim nereye gitmiş, kim ne yazmış… Günün büyük kısmını ekranlara bakarak geçiriyoruz. Ama bir noktadan sonra fark ediyoruz: aslında kimse kimseye gerçekten bakmıyor.

- *"Ekran ışığı, insanların gözlerinin içindeki ışığın yerini aldı."*

Bir fotoğrafın altına "çok güzelsin" yazmak kolay, ama o kişinin kötü bir gün geçirdiğini hissetmek zor. Teknoloji bizi birbirimize "bağladı", ama kalplerimizi kablosuz ağın dışında bıraktı. Eskiden insanlar sokakta oyun oynar, yüz yüze sohbet eder, bir kahve eşliğinde dertleşirdi. Şimdi herkesin dostu "çevrimiçi", ama kimse gerçekten yanında değil. Birbirimize dokunmadan gülüyoruz, dokunmadan seviyoruz, dokunmadan üzülüyoruz. Ekranlar aramıza görünmez duvarlar ördü; ne kalbimize ne de karşımızdakinin gözlerine ulaşabiliyoruz.

Tabii ki teknoloji kötü bir şey değil. Bizi bilgilendiriyor, kolaylık sağlıyor, dünyayı küçültüyor. Ama sorun şu: biz onu araç değil, amaç haline getirdik.

Bir mesaj yazmak, bir el sıkışmadan daha kolay geldi bize.

Bir "story" atmak, bir sarılmadan daha gerçek sanıldı.

Ve en sonunda, "bağlıyız ama yalnızız" dediğimiz bir çağın içine düştük.

Belki de artık biraz yavaşlamamız gerekiyor. Ekranları bir kenara bırakıp gökyüzüne bakmak, biriyle gerçekten konuşmak, susmadan dinlemek…

Çünkü teknoloji insanı insan yapmıyor; insanı insan yapan, başka bir insanın yüreğine dokunabilmektir.

Ve hiçbir Wi-Fi, o bağlantının yerini tutamaz.

Yalnızlık artık sessizlikten değil, fazlalıktan geliyor. Fazla bilgi, fazla paylaşım, fazla yüzeysellik… ama eksik sıcaklık.

Bir "beğeni" kalbi doyurmuyor, bir "yorum" içimizi ısıtmıyor. Çünkü insan, dijital değil duygusal bir varlık.

Eğer bir gün gerçekten "bağlanmak" istersek, önce kablosuz bağlantıyı değil, kalpten bağlantıyı hatırlamamız gerekecek.

~~III~~

***

Sa-lute!

Cevdet İlker

Plak çalacak başında,
En eskisi hangisiyse.
Galya'da, Frank'da,
Çok plak var ömür gibi,
Zacharius'un evinde.

Şeytanın bestesi,
Bir kadının elinde.
Kemanını tahta kuruları kemiriyor.
Kadın çalıyor,
O son senfoni,
Son manzume idi.

Safi hüzün değil,
Bir çocukta var bu bestede.
Bu çocuk yetim olmalı.
Bu adam kadınsız olmalı.
Bu kadın şiirsiz olmalı.
Hannibal'ın diline,
Roma pelesenk olmalı.
Safi yaşam değil,
Biraz da ölüm olmalı.

Bu besteyi çalacak kişi,
Maalesef henüz doğmadı.

Yazar Ali Ayçil ile Mülakat

Sefa Anka

Ali Ayçil Kimdir?

1969 yılında Erzincan'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Erzincan'da, yükseköğrenimini Erzurum Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü'nde tamamladı. Şiir ve yazıları Dergâh, Hece, Kitaplık, Varlık gibi dergilerde yayımlandı. Basılmış kitapları: Arastanın Son Çırağı (Şiir, 1999), Naz Bitti (Şiir, 2001), Ceviz Sandıklar ve Para Kasaları (Deneme, 2002), Sur Kenti Hikâyeleri (Öykü, 2004), Kovulmuşların Evi (Deneme, 2007), Yenilgiden Dönerken (Deneme, 2011), Bir Japon Nasıl Ölür (Şiir, 2018, TYB Şiir Ödülü), Usta Konuşmak İstiyor (Deneme, 2020), Karşı Roman (Roman, 2024). Sur Kenti Hikâyeleri Sterling Publishers tarafından İngilizceye çevrilerek Hindistan'da yayımlandı.

Efendim öncelikle şunu söylemek istiyorum bizi kırmayıp yani davetimizi geri çevirmeyip "Rıhtım" adlı dergimize destek olmak maksadıyla beraber bu mülakatı yapabildiğimiz için teşekkür etmek istiyorum. Şimdi ben bu sorulara geçmeden önce ki bu sorular daha çok sizin kendi çizdiğiniz ve gittiğiniz yol üzerine yani daha çok o noktaya yoğunlaşmak istiyorum fakat ondan önce sizi de bir tanımak istiyorum. Bize dönüm noktalarıyla beraber hayatınızdan kısaca bahsedebilir misiniz?

Şimdi öncelikle bir lisede arkadaşların çıkardığı bir derginin ilk sayısında yer almak benim için çok heyecan verici, bundan dolayı da teşekkür ediyorum. Aslında şunu da söyleyeyim böyle bir söyleşinin başına beni kendimi anlatmak zorunda bırakmasanız ve kısa bir biyografi koysanız böylece bende kendimi anlatmak, kendimi tarif etmek gibi zor bir işe girmemiş olurum çünkü dünyada en zor şey bir insanın "Kendini anlat" demesi ama böyle bir güzellik yapıp da üste "Ali Ayçil kimdir?" diye koyarsanız bu soruyu ikimiz adına halletmiş oluruz.

Tabii ki, sizi de anlıyorum. O zaman ben şöyle diyeyim; bu çizdiğiniz yolda önünüze çıkan büyük engeller nelerdir bize söyleyebilir misiniz? Çünkü hepimiz aynı yoldan gidiyoruz. Siz gitmişsiniz çoktan, olmuş. Biz başlamışız ve gidiyoruz. Bizden önce bunları görmüş, yaşamış, bilmiş birisi olarak yaşadığınız problemleri ve engelleri de bize aktarabilir misiniz?

Öyle zannediyorum ki "Çizdiğiniz yol" derken edebiyat yolculuğunu kastediyorsunuz.

Tabii, tabii ki.

Edebiyat, sanat yolculuğu. Belki gençken erken yaşlarda böyle bir yolculuğa çıkmaya heveslenen hatta kendine böyle bir yol çizen insanların sayısı sonradan bir şey olan insanların sayısından fazladır. Bu da şu demektir bir yol çizmek önemli değil çünkü ciddi oranda yol kaybı da yaşanıyor.

Yani bu yolda ısrar etmek ve ısrarla yürümek, nasip olacak şeyi sonuçları da göze alarak bu yolu yürümek gerekiyor. Pek çok insan yolculuğunun başında edebiyatın kendisine yeterli bir kazanç sağlamadığını düşünerek bu yolculuktan vazgeçiyor.

Öyleyse birinci önümüzdeki engel edebiyatın bir kazanç yolu değil bir gönül yolculuğu olduğunu bilmek. İki, bu yolculukta edebiyatın sana hiçbir şey vermeme ihtimalini de göz önünde bulundurmak. Hangi yolcu sonunda hiçbir yere varamayacağı uzun bir yolculuğa çıkar? İşte edebiyat burada seni sınıyor. Yani birinci engel bence psikolojik ve felsefi. Yani siz bir edebiyat yolculuğuna çıkarsınız ama edebiyat size bir yolculuğun sonunda bir şey vaat etmez. Aslında son dediğimiz şey bizim yolculuk sırasında aklımızla ruhumuzla topladıklarımızdan ibarettir. Bunun için bir şey vaat etmez Öyleyse yolcu, bu yolculuk sırasında sürekli zihinsel olarak tetikte olmalı, kendini kontrol etmeli yolculuğun bu aşamasına kadar yeterince sözcükleri avlayıp avlamadığına bakmalı.

İkincisi eğitim, aileler, çevre Türkiye'de edebiyatçı olma durumunu çok da kabullenmezler. Yani başka olunabilecek şeyler varken bundan dolayı Türkiye'deki yazarların çoğu çift mesleklidir. Hem bir şey yaparlar hem de yazarlık yaparlar. Yani yazarlıkla geçinmek mümkün değil. Bundan dolayı siz de bu engeli daha başlangıçta aşmak istiyorsanız yaşamınızı paralelize etmeniz gerekiyor. Yazarlık için ayrı bir rota çizeceksiniz, yaşam için ayrı bir rota çizeceksiniz ki bu da zordur.

Üçüncüsü yazdıklarınızı yayınlatmak. Yazdıklarınızı birilerine göstermek, konuşmak, kalite kontrolü yapmak bu yolculukta önemli bir eşik. Yani kendi kendinize tabii ki çok metinlerinize bakarak kışkırtabilir, çok güzel olmuş diyebilirsiniz hatta çok büyük hevesle yaptığınız bir şey de olabilir ama iyi bir edebiyatçıya gösterdiğinizde bütün heveslerinizi kırabilir. Çünkü bir metin bizim onu sadece duygusal olarak hissedişimiz kadar değildir bir de dışarıdan nasıl gözüktüğü kadardır. Bundan dolayı bu tür insanları bulmakta da zorluk çekeceksiniz ama bulmaktan hiçbir şekilde vazgeçmeyeceksiniz. Bazı şeylerde bir konuşmacıyla konuşmak yerine bu yolda yaşayacağınız zorlukları siz kendi yaşamınızda zira her yaşam biricik olduğu için ve benim koşullarım sizden farklı olduğu içinsizde kendi zorluklarınız kendi meşakatlerinizi ve engellerinizi kendiniz yaşayacaksınız. Belki benim hiç görmediğim ama senin ailenin, çevrenin, yaşamının, eğitiminin bir parçası olan bir sürü engelle karşılaşacaksın. Bu açıdan her birimizinde başka başka engelleri de çıkacak orada da engeller senin edebiyatçı kişiliğini yani edebiyata bağlılığını, dayanıklılığını sınayacak. Böyle diyelim.

Tabii ki sonuç itibariyle bu coğrafya da hepimiz bu yolda gediğimiz olur, olacak, oluyor. Tabii biz bu yolu engelleriyle, her şeyiyle kabul ettik ve her şeyiyle devam ettiriyoruz umarız bir sıkıntı çıkmadıkça devam etmekte kararlıyız. Tabii devam ederken bizi bir kuvvet buna teşvik etmeli, bir ışık tutmalı. Bunlara da daha çok ilham kaynağı olan yazarlar ve ilham kaynağı olan kitaplar diyoruz. Nitekim her yazar okuyarak yazar olur ve okumayla gelen bu yazarlıkta da elbet bir yerlerden esinlenme, bir yerlerden ilham alma olur. Sizin yazarlık hayatınız boyunca en çok sizi etkileyen yazarlar veya kitaplar nelerdir?

Tabii açık söyleyeyim böyle "Bir gün bir yazar hayatıma dokundu ve bütün hayatım değişti" diyeceğim bir yazar yok. Aslında her yaş dönemimde de etkilendiğim yazarların değiştiğini, bazılarının basitleştiğini, bazılarınınsa daha kıymetli hale geldiğini görebiliyorum. Hatta birinci okumamla ikinci okumam arasında çok da üstünde durmadığım bir kitabın aslında şaheser olduğuna da karar verebiliyorum.

Öyleyse okuma, sürekli üzerinde gezindiğimiz bir haritaya benziyor. Bir gezindiğimizde fark etmediğimiz bir su kaynağını başka bir gezimizde fark ediyoruz. Görmediğimiz bir ağacı başka bir gezintimizde görüyoruz. Ortaokulun sonlarına doğru "Fareler ve İnsanlar" romanı beni etkilemişti varsayalım yani o yaşlarda insan etkilenir. "Robinson Crouse" ortaokulda yine beni etkilemişti ama mesela Üniversitede Fransız yazar Perek'in "Şeyler" romanı beni çok etkilemişti ama bugün baktığımda beni en çok akrabalık hissettiğim yazarın Ahmet Hamdi Tanpınar olduğunu

görüyorum. Yani gençken insan biraz modalara düşkün oluyor ama kendisini bulduğunda ve yerli edebiyatla güçlü bir şekilde tanıştığında o zaman asıl büyük edebiyatımız dediğimiz şeyi görmeye başlıyor.

Yaşam, bir merdiven basamağından çıkar gibi çıktığımız bir süreçtir ve her basamakta hissettiğimiz, gördüğümüz, baktığımız,, etkilendiğimiz şey doğrusu değişir. Bundan dolayıda bütün yaşlarımda nelerden etkilendiklerimi anlatmak yerine öyle tadımlık birkaç örnek vermiş oldum.

İlham kaynaklarınızdan ayrıca bahsetmiş olduk peki sizi de artık daha yakından tanımış olduğumuza göre biraz da bizden ve şu anki şartlardan iki soru daha sormak istiyorum. Birinci olarak şununla başlayayım; "Biz neden yazıyoruz?" Yani niçin böyle bir isteğimiz var, niçin özellikle de böyle bir coğrafyada böyle sonu artık açlığa gidecek olan bir yolda niye bu kadar kararlıyız, niye bu kadar azimliyiz, niye bu kadar çılgınız, niye bu kadar deliyiz ve niye bu kadar bu yolda gitmek istiyoruz?

Bir kere "Biz niye yazıyoruz?" sorusu herhangi bir coğrafya ile ilgili bir soru değil. Yazma arzusu ontolojik olarak bir kısım insanlarda zaten var olan bir arzu. Sanat yapma arzusu da öyle. Yani Ganalı birisinde de bu arzu vardır, Yeni Zelandalı birisinde de bu arzu vardır, Türk birisinde de bu arzu vardır. Öyleyse sanat yapma arzusunun bir ontolojik tarafı var. Yani bazı insanlar dünyanı olduğu gibi kabul etmez, onu gördükleri gibi resmetmek isterler. Doğal olarak, ontolojik olarak sanat sezgisi, sanat yapma arzusu olan insanlar vardır bunlardan da koşullarını bulanlar sanatçı ya da yazar olurlar. Bulamayanlarsa tarihin kayıp cetveline kaydedilir ve bilmeyiz onları. Aslında belki, dünyanın en büyük şairi, en büyük ressamı biz hiç tanımadan öldü gitti. Büyük bir kabiliyetteydi ama öyle bir yerde yaşıyordu ki şartlar onun ön plana çıkmasına hiç müsaade etmedi. Bundan dolayı tarihin bir de böyle öne çıkmamış insanları var

İkincisi, sanat yapma arzusunu aslında içinde bulunduğumuz koşullar da kışkırtır. Adaletsizlikler, sınır çatışmaları...

Toplumsal olaylar...

Toplumsal olaylar, bunlar da doğal olarak eğer bulunduğunuz coğrafya, bölge sanata uygunsa ve sanata bereketli malzeme sunuyorsa bu da bir şanstır. Çünkü kendimiz, kendi büyüyüşümüz bizi sanata kışkırtır. Örneğin ergenken dünyaya daha romantik bakıyorsunuz, içinizde bir sanatçı varsa başka bir gençten daha farklı olarak çözümleme yapıyorsunuz bunlar da kışkırtır. Bundan dolayı sizin içinizdeki ocağın yanma kapasitesi kadardır. Onun için böyle kabus bir dünyada niçin sanat yapıyoruz? Zaten sanat dünya kabus olduğu için yapılan bir şeydir. Yoksa her şey güzel olsa muhtemelen her şey süper olsa sanata yine ihtiyaç duyulacaktı ama başka bir sanata ihtiyaç duyacaktık. Sanat sonuçta bizim dünyada olma durumuzu sorguladığımız bir şeydir.

Gerçekten çok güzel açıkladınız, teşekkürler. Bir de şunu sorarak bu mülakatı sonlandırmak niyetindeyim; Şu an pek de iyi olmayan şartlar içindeyiz, lakin hâlâ daha Cumhuriyet döneminden beri süregelen bir dönemimiz var ve hâlâ edebiyatçılarımız -yenilerine ne kadar edebiyatçı denebilirse- yazıyorlar hâlâ, hâlâ yazan bir kitle var ve devam ediyor bu iş. Şu anki yazılan eserleri ve şu anki Türk edebiyatını yani kısacası Cumhuriyet döneminin şu anki yaşadığımız kısmını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çok iyi bir edebiyatımız var, dünya çapında iyi bir edebiyatımız var. Şiirde, hikayede, romanda gerçekten belli bir çıtanın üstünde eserler de üretiliyor. Tabii bu edebiyat ortamı, kâle almayacağımız çok metinde üretiliyor. Bunun için ben Türkçenin ve Türk edebiyatının dünyadaki sayılı iyi edebiyatlarından birisi olduğunu düşünüyorum ve edebiyatımız ile dilimizin dünyayı

anlama kapasitesinin de yüksek olduğunu düşünüyorum. Burada Türkiye'nin politik etkisi arttıkça edebiyatımızın da etkisi artacaktır. Onun için edebiyatımızın daha ulusal sınırlarda kalmasının sebebi gücünden çok ülkemizin dünya içerisindeki pozisyonu ile ilgili bir şey bu. Umuyoruz ki daha çok yazarımız zaman içerisinde çevrilecek, daha çok yazarımız tanınacak ve Türk edebiyatı da dünya kitaplığının raflarında daha fazla yerini alacak.

Teşekkür ederiz her şey için. Tüm deneyimlerinizi, bütün özelliğiyle bizlere de bir nebze olsun aktarabildiğiniz için ayrıca teşekkür ederiz. İlk sayımız içinde böyle güzel bir-

Yani genç arkadaşların dergi çıkarması büyük bir Türkiye klasiğidir ve siz de o büyük Türkiye klasiğinin ilk yaprağını aralıyorsunuz. Kaç sayı çıkarırsanız çıkarın çok önemli değil, sizin birinci sayısı göze almanız ve bu cesareti göstermeniz bile yeteri kadar değerli. Bahtınız açık olsun.

Çok teşekkür ederiz. Bende sizinle bu konuda aynı kanaatteyim, sizinle tanışmak da ayrıca bir şerefti, o zaman ikimizinde ve ayrıca Türk edebiyatının önü açık olsun diyelim.

Ben teşekkür ederim, İnşallah.

###

***

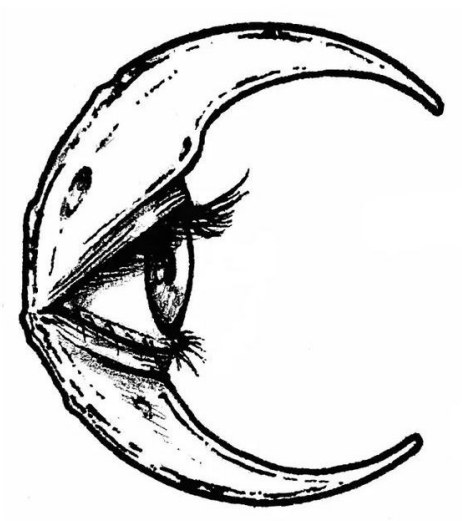

Ezber

"Gitti son ulak; gözü titrek
Bir mühür gibi hurucunda taşıyarak

Şehrin çarşılarında bin gün bir arya
Üşüttü mangal yüreğini taş konakların

İlkin alıcı kuşlar düştü
Sonra elleri bahçıvanların

Uzun bir kış başladı
Oturduk yeni eşkalimize çalıştık."

~ Ali Ayçil

Bir de Benim Gözümden Sen

Nermin Demet

Yalova'dan gelir sevdiğim,
Ta' oralardan gönül bağlar bana
Sevda oyunları ilkbahardan sonbahara....
Zambaklardan lavantalara taşan kokulara.

Aynı satırlara denk gelmişiz seninle
Aynı kelimenin içinde aynı harflere,
Biriktirilen anılarla
Seni düşünürken şarkılarla,

İmzasız bir esersin sen....
Ayracı olmayan cep defteri misali.
Rafları boş kütüphane gibi sen!,
Raflarda ben,illede sen....!

TABLO

Rauf Fazıl Reçber

***

- Duymuyor musun sesimi Thamar!
Bu denli sağır mı ettiler seni bana?
Acıyordur şimdi bu haksızlığa yüreğin,
Ak yeleli kısrakların sırtında!
İnsanlık bu değil,
İnsanca bir ceza hiç değil!
Ne yapsınlar insancıkları,
Sen tanrıçasın benim nazarımda!
Gel Thamar!
Ayrılma benden.
Ayrılma gönlümden.
Aşsa da nice seneleri bu gönül,
Bir türlü silemez seni yerinden!

***

Bu nidaların sahibi bir erkek. Han sokaklarındaki kör dilenciler bile kanaat getirir bu dizelerden pek tabii. Seferi yeni bitmişti yolcunun. Gidişi gidişti de, gelişi geliş olmazdı. Şimdi ise dönüş yolunda kendisi. Ölüyor, yahut çoktan ölmüş müdür orası muamma. Lakin yürüyen ayaklar var. Kumda izlerini, biraz belki sesini duyabiliyorum. Duyulur yani pek tabii. Yolcunun yürüdüğü çöl sahi bir çöl müdür... bilemeyiz. Yürürken göreceği bu çıplak bir adam göğe bükmüş bir dizini, ensesini kaplamakta siyah uzun saçları, bir fars koyusu teni, gözleri semada, bağırıp çağırıyor nidalarla.

"Ne de fevkalade mısralardır öyle!" Yolcunun ilk aklından geçen yegane şeydi bu. Bu mısraları yüreğinden gelecek kadar gür bir ahenk ile söylemeye kimin mecali yeterdi? Hangi gönül engin denizler gibi taşacaktır bu denli? Yolcuyu bir maraz gibi sarıyordu merakı ve nihayetinde yenilgiyi kabul etti merakına karşı. Ayağının altını kor gibi yakan kızgın kumlar onu daha da kamçılıyor olmalıydı, diye düşünmeye devam etti Yolcu. O da bu olağanüstü vakaya duyduğu hayranlıktan dolayı, yanan ayaklarını hissetmiyordu. On adım attı ve heybesini kumların üzerine bıraktı. Yürümeye devam ederken hâlâ adamı düşünüyordu. Koca çölde kendinden başkasını görüyor muydu acaba? Böyle bir iman, kör bir ümit kendine insan diyen her mahlukun bir cefasıdır lakin yolcu ilk defa bu denli olağanüstü bir duruma şahitlik etmekteydi. Yürüyor, yürüyor ve her adımında daha azgın ve coşkun bir meraka kapılıp neler neler düşünüyordu... Adam bir türlü mısralarını terk edemiyor, her birinin ardını yenileriyle dolduruyordu;

***

Safi ızdırap ateşi ne tatlı!
Safi kalemdâr ezgileri ne hoş!
Safi kara derya sensiz ne de boş!
Son derin uykuya razıyken bu gönül,
Sürgünün ile azap çekiyor!

Lanet olsun o Prometheus'a!
O da en nihayetinde bıraktı siz insancıkları.
Justitia'nın terazisi nasıl şaşardı yoksa!
Beni sana bağlayan bu cihan,
Bu cihan yine seni benden koparan!

***

Artık iki ademoğlu arasında beş adım bile kalmamıştı. Yolcu sessizdi. Zira bu manzarayı iyice belleğine kazımak istiyor, ve hayretle bu aciz adamı seyre durmak ona anlamsız bir zevk veriyordu. Lakin bu suskunluk bir yerde adam tarafından bozuldu;

- Neyin var beyaz adam?

Yolcu, soruyu soranın soruya daha çok ihtiyacı olduğunu pek tabii görüyordu lakin adamcağızın suyuna gitmek istiyordu. Buna vesile olan nitekim merakından başka bir şey değildi;

- Neyim olduğunu hiç bilmiyorum, dost.

Adam gözlerini Yolcunun olduğu yöne doğru çevirdi. Kızgın güneşin yaktığı yüzünden, hayal kırıklığı okunabiliyordu. "Sen nasıl bir insansın?" diyordu sanki o zift gibi gözleriyle. Yolcu emindi. Bu adam bu çölde kendini dahi göremiyordu. Gözleri çok uzun bir seferden hâlâ daha dönmemiş, sefer yolunda kimin adını sayıklıyorsa onu görmekteydi. Kimdi bu Thamar? Nasıl bir zehir ki bir insanı bu hale getirebilecek? Yolcunun merakı, yerini anlamsız bir boşluğa bırakmıştı şimdi.

- Söylesene dost, nedir bu çektiğin?

Adam şehadet parmağını uçsuz bucaksız görünen kumdan ovalara kaldırdı. Bir süre öyle durduktan sonra kolu dizlerinin dibine düşüverdi. Yolcu bir anda irkildi, fakat hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki kopan kol kendisine ait değilmiş gibi az önce şehadet parmağıyla gösterdiği yere kayıtsızca bakmakla yetiniyordu. Yolcu, bir süre sonra gözlerini o yöne çevirdi. Bir atlı gidiyordu, hayır hayır geliyordu! Bembeyaz arap atları arkalarındaki arabayı var güçleriyle çekiyordu. Yolcu olanların hiçbirine anlam veremiyor, yanındaki gibi o da yalnız izlemekle yetiniyordu. Birden ayaklarının ıslandığını hissetti. Geriye doğru baktığında adamın bu kayıtsız tavrının, kumların üzerindeki kan gölüne rağmen devam ettiğini fark etti. Düşen kolunun yeri kıpkırmızı bir şelale olmuş, hiç olmadığınca gür bir biçimde akıyordu. Diğer kolundan bacaklarına, hatta göz kapaklarına değin takati akıp gidiyordu. Ölüyordu lakin acep öldüğünü biliyor muydu? Bu put gibi hissiz, duygusuz, sade ve boş bakışların başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki?

Derken atlılar yaklaştı, hiç yaklaşmadığı kadar. Sesleri inletiyor ard arda koca kum tepelerini, yıkıyor işte hiç yıkmadığı kadar. Söyleniyor adamcağız nihayet, ağzından üç-beş kelam duymak için yaklaşıyor Yolcu;

- Thamar...

Atlar geliyor, beyaz atlar...

- Thamar!

Tozu dumana katarak, tek ses toynaklarının gümbürtüsü...

- THAMAR!

Sesler bir yere kadar, artık gırtlaktan çıkanı da bastırıyor...

- Tha...

Ve ecel son kelimeyi beklemiyor...

Kızgın kumlara düştüğü an yüzü, iyice karartıyor fars derisini. Atlılar o an çoktan gelmiş, gitmişti. Yolcu bir an gördü sanki. Birkaç cübbeli adamın ortasında bir kadın... Bu o olmalıydı. Thamar denen kadın. Ya adını mıh gibi anıp gözleri onu göremeden düşen bu adamcağız? O ne azaptı öyle!

Yolcu bir an arkasına baktı. Geride bıraktığı adımları kızıla çalan kumun üzerinde kalıp gibi durmaktaydı. İşte heybesini bıraktığı yer, ve ademoğluna giderken geçtiği o kısacık yol... Yolcunun vazifesi, yolda artık. Heybesine doğru bir kısa yolculuk ve devamında upuzun bir yolculuk... Deyim yerindeyse bir put gibi öldü adamcağız, belki de yanındaki bu seyyara bile isteye aldırmadı ve böyle bir ölümü tercih etti? O vakit ona istedi son şeyi, kendisinin üzerine düşen ilk şeyi ihmal etmemek adına ademoğluna son bir veda bile etmeden bilinmeyene doğru uzaklaştı. Zira yolcu yolunda gerekti, değil mi? Belki atlılara, belki Thamar'a götürürdü onu bu zalim kaderi. Yahut hakikaten Prometheus bile sevmiyordur artık kendisi. Bir gün yolları ecelle kesişene değin yol alacak yolcu. O vakit çoktan ölmüş yolcu, yalnız gözlerine kilit vuracak...

~~IIII~~

***

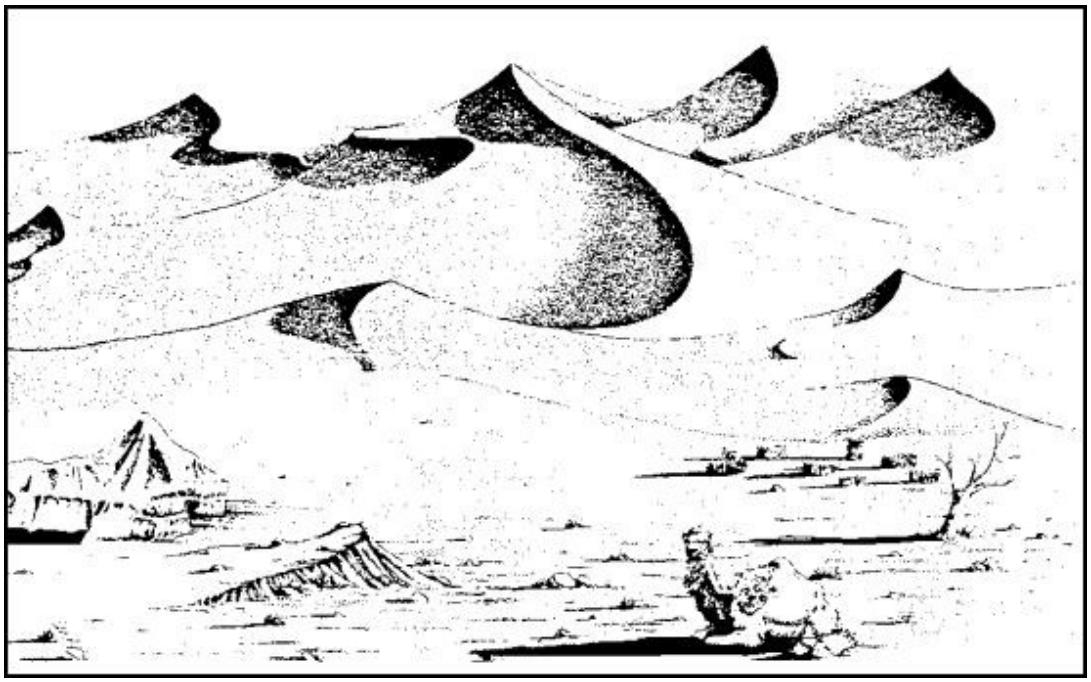

Amantes, Amentes!

Açelya Güney

Gece uykusuzdur kiminin gözünde
Yalova uzaktır ya' bu memlekete
Bakın o kahve gözlere,

Amantes, Amentes!

İlkbaharın bitiminde
Gelinciklerin eşsizliğiyle
Bakma bana öyle,bir şey söyle.

Amantes, Amentes!

Eylül ayında başladım sevmeye
İzin verdi gönül gözlerime
Mürekkebimin son damlası senin şiirine,

Amantes, Amentes!

Kelebeğin ruhuyla kanatları arasında
Deste deste lavantaların kokusuyla,
Gözlerimizin bakışmasıyla,

Amantes, Amentes!

Paslı Frank

Sefa Anka

I. Sayı Tablosu

(Konağın büyük odası. Kadın oldukça efkarlı ve bir şeyden dert yanmaktadır. Bariz bir sıkıntı, bir kahır ile sahneye girer.)

KADIN
Louise! Louise!
Yanıt ver nidalarıma,
Şu adamlara lafım yok ama,
Sevmek öldürüyor beni canım pahasına!

(Louise sağ taraftan girer.)

LOUİSE
Madam, sakinleyiniz. Dinleyiniz, söyleyiniz,
Pek tabii dinleyecektir sizi bendeniz.

(Kadın, sakin ve daha alçak bir sesle konuşmaya başlar.)

KADIN
Ben seni seviyorum, değil mi?

LOUİSE
Pek tabii hanımım, siz en mutlak sevgimsiniz nazarımca

KADIN
Gönlümü okşadın yavrucuğum, lakin ben uslanmayacağım.
Sence ben namuslu ve iyi bir kadın mıyım canım Louise?

LOUİSE
Şüpheniz bile gülünçtür madam, Zannımca Mertz'in fahişeleri az biraz bir ahlak için ayaklarınıza kapanmalı da, nerede...

KADIN
İyi ki bir de "sen"im var canım Louise'im, Yoksa kimsesizlikten sonum olurdu Ragnar'ın ki gibi. Yılanlarla dolu bir çukurda kapatırdım gözlerimi!

LOUİSE
Nedir bu umursuz serzenişler, niçin? Ben niçin gözlerinizden okuyorum çatlak, kırık çıkık ve paramparça bir yüreği?

KADIN

Lüzumsuz Louise'im, dinleyecek misin ki beni?
Yahut dinlemeye mecalin var mı ki?

LOUİSE
Bir çocuk gibi madam, bir çocuk gibi dileyebilirim sizi.

KADIN
O vakit bana kulak ver Louise, biricik nedimem benim! Sana bir ayna edeyim yüreğimi ki yargısı sana kalsın. Dudaklarımdan anla nasıl sevmekten tükendiğini mecalimin!
Sevigli Louise,
Çan kulesinden sızan bir öğlen ışığı vaktinde,
Merdivenlerin başından St. Anjou'yu görüyordu gözlerim.
Ne salim ki vücudum ve her bir uzuvum, hiçbir şüphem dahi yoktur üzerine.
Baldırlarımdan aşağıya ne kadar kemiğim varsa öyle kenetlendi ki kırılacaktı neredeyse!

LOUİSE
Tanrı sizi korusun hanımım, ne idi bu ihtişama bir gölge gibi çöken kara sansar?

(Bir an sessizlik hakim olur.)

LOUİSE
Yine... ?

KADIN
Yine güzel nedimem, yine!

LOUİSE
Albay vedasını çoktan yapmış demek siperlere...

KADIN
Öyle Louise'im, öyle!

LOUİSE
Siperde okumuş her herifin bir düşü vardır hanımım, Batı'da sizden başka nelere dalıp gidebilir ki? O kadar mı ketumdur o adam? O vakit yazıklar olsun öyle adama! Sizin döktüğünüz mürekkepleri geceler boyu masalardan kazımanın karşılığı mıdır bu madam?

KADIN
Boşa çektiğim hiçbir kürek kalmadı Louise, bu saatten sonra da tahtalarım, kalaslarım bile yok ki bir küreğim olsun! Yeni inmiş Strasbourg treninden besbelli, bir benzime dahi bakmaya tenezzül etmedi!

LOUİSE
Bir mektup daha mı gelecek kapısına hanımım, böyle bir hayvana yakışır mı alelade ağdalı nameleriniz?

KADIN
Bu benim postmodern serüvenim, ne zaman olursa olsun olmuyor net bir fikrim, bilhassa buna yanmaktayım!

LOUİSE
Yüreğiniz değil, aklınızdır karar verecek olan.

KADIN
Aklım değil, yüreğimdir birbirimiz olan iki yabancıyı “ikimiz” yapan.

LOUİSE
Düşlerinizde neler istersiniz madam? Bir düşün içindesiniz.

KADIN
Birkaç kelime isterim nedimem! Bana bir yazma gayreti, şarap gibi içip sarhoş edecek bir sevda isterim!

LOUİSE
Amanın! Zaten bin kadeh devirmişsiniz madam.

KADIN
Bu şarap benim ölmemi istiyor Louise, beni yemek, bitirmek ve tek bir parçayı bile atlamamak! Ben elime kalemi sağ salim aldığım gün yaşayacağım. Kağıdı mürekkeple buluşturup daha sonra içimdeki hain maraza yem edeceğim. Ben ağlamayacağım Louise, bu kara sevda gözlerimden yanaklarıma akan iki nehir olmadan daha kara!

LOUİSE
“Sarhoş olmak kabir sevdası, bunun savunması da ancak aylak manifestosu!” diye siz dediniz madam, sizin nameleriniz bunlar! Hiçbir ozana benzemeyen bir dişi Hugo’sunuz siz. Nasıl anlatsam nasıl tarif etsem de dile gelse gönlümden geçenler, nafile bir çaba endişesindeyim. Varoş Albay’a bir eser vermek için paralamayın kendinizi, zaten en büyük eser de yine sizsiniz!

KADIN
Okşuyorsun yüreğimi her daim canım Louise, lakin senin bile sezemeyeceğin bir karabasan var içimde! Sende anlamıyorsun değil mi beni?

LOUİSE
Lanet olsun o bendenize! Sizi tüm kalbimle sever ve size inanırım hanımım...

KADIN
Üzülüyorum sevgili Louise, beni kırma lütfen yalvarırım sana! Benim itimat ettiğimi sen hor görme benim canım nedimem! Ne olursun okşamaya devam et bu barut gibi ateşlenen yüreğimi!

(Kapı çalar)

LOUİSE
Ne olur bekleyin hanımım...

(Louise kapıyı açmaya gider.)
*
(Cannet ve Louise girerler.)

CANNET
Ah Madeleine, nedir böyle bu halin?

KADIN
Bir de sana anlatmaya kalmadı mecalim

CANNET
Yine mi o Brunette, ha Madeleine?

(Kadın seyircilere doğru bithap bir vaziyette kafasını çevirir.)

CANNET
Ben seni bilirim güzel Madeleine, akıllı bir kadın olman bazen o kara sevdan kadar aptal olduğun gerçeğini değiştirmiyor maalesef.

(Louise, Cannet'e sert bir tokat atar.)

LOUİSE
Üzerine vazife mi senin ha, damalı fahişe!

KADIN
Bekle Louise, bekle canım nedimem. Çenesini dinlemekten yoruldum. Herkesi dinlemekten yoruldum artık yoruluyorum, eriyorum, bitiyorum! Cannet'den özür dile ve onu yolcu et, ve beni de rahatsız etme lütfen.

LOUİSE
Madam...

KADIN
Lütfen...

LOUİSE
Amenna...

(Cannet bir hışımla)

CANNET
Sen, Madeleine! Namus düşlerinde de senin. *(Louise'e)* Sana gelince Blondie, düş önüme!

(Louise ve Cannet çıkarlar.)

*

(Kadın masanın üzerindeki kağıda uzanır. Cebinden bir kalem çıkarıp dizeleri söylemeye başlar teker teker.)

KADIN

Sahra'da zehir içmişim gün doğmadan,
Üç gün, üç gece acısıyla,
Yürüyorum Sahra'da,
Geçiyorum Sahra'yı.
Çölde bir yıl Alman'ı,
İtalyan'ı, bir yıl İngiliz'i,
Fransızı, Hepsi toplu tüfekli.
- silahlı -
Bu benim değil Mısır'dan çıkışım!
Nitekim zehir içmişim Sahra'da,
Dünüm, bugünüm şarktan doğmadan.
*
Bir kez sevip sevdiğimle kaldım,
Deniz bugün daha koyu.
Kadırgalar kırılacak gibi her an.
Düşse şu denize bir adam,
Bir kadın, bir çocuk.
Kör talihim, kör sevdam.
Yutsa onu deryalar, Atlas'a kadar!
Sen üfler üflemez içimde koptu fırtınalar.
Bir kez sevip sevdiğimle kaldım,
Bilmem hangi evvel zaman?
*
Ey amansız sevdam, içimdeki hain Richard!
İnfaz ettin bendeniz Glouchester'ı çoktan!
Tahtındayken sen inliyor halkın olan ruhum,
Kızıl gülden yeni kralı bekliyorum.
Ey amansız sevdam,
İçimdeki hain Richard!

(...)

~ Devamı gelecek sayıya...

Bir Papatyayı Suçladım

Zeliha Kızılkaya

Bak,
yine
yağmur
başladı
Şemsiyenden
sular
damladı,
Belki hayallerini yıktı
Ormandan bir ses; bir'i tetiğe bastı.

Yağmura karışan bu koku;
Lavanta
Kafamda sözlerinin ağırlığıyla
Belki bir papatyanın yapraklarıyla,
Aman be kardeşim,
Her şeyi bağlamayın şansa!

Gözlerinde tanıdık bir his;
Nefret!
Gelip geçen bu koku,
kasvet!
Sevmeyip umut veriyorsan olsun sana lanet....
Çok şaşırttın yârim,
Sen bilir miydin;
Kıymet?

ULUDAĞ GAZOZU

"Çay gibi iç işte, Neyin Eksilir?"

REKLAM

SAYI SONU

Rıhtım
KOLEKTİF